

KATHY REICHS

DE SCHRIJFSTER VAN *BONES*

ALS DE DOOD SPREEKT

XANDER

THRILLER

Ook verschenen van Kathy Reichs bij Xander Uitgevers

Voor altijd dood (2014)

Wetteloos (2014)

Dodenreis (2014)

Schijnheilig (2014)

De dood liegt nooit (2015)

KATHY REICHS

Als de dood spreekt

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Speaking in Bones*
Oorspronkelijke uitgever: Random House LLC
Vertaling: Atty Mensinga
Omslagontwerp: HildenDesign
Omslagbeeld: Stefan Hilden, Shutterstock.com
Auteursfoto: Rex Features, Hollandse Hoogte
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Temperance Brennan, L.P.
Copyright © 2016 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2016

ISBN 978 94 0160 568 7 | NUR 330

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Cooper Eldridge Mixon,
geboren op 14 juli 2014*

1

'Ik zit nu niet vastgebonden. Mijn polsen en enkels gloeien na van de riemen. Mijn ribben zijn gekneusd en ik heb een bult achter mijn oor. Ik kan me niet herinneren dat ik mijn hoofd heb gestoten. Ik lig heel stil omdat ik overal pijn heb. Alsof ik uit een auto-wrak kom. Net als die keer dat ik een ongeluk met mijn fiets had gehad. Waarom komt mijn familie mij niet redden? Is er niemand die me mist? Ik heb alleen mijn familie. Geen vrienden. Het was gewoon te moeilijk. Ik ben helemaal alleen. Zo alleen. Hoelang ben ik hier al? Waar ben ik? De hele wereld ontglipt me. Alles. Iedereen. Ben ik wakker of slaap ik? Droom ik of is dit echt? Is het dag of nacht?

Als ze terugkomen gaan ze me pijn doen. Waarom? Waarom overkomt dit mij? Ik kan niks horen. Nee. Dat is niet waar. Ik hoor mijn hart kloppen. Bloed suizen in mijn oren. Ik proef iets bitter. Waarschijnlijk braaksel tussen mijn tanden. Ik ruik cement. Mijn eigen zweet. Mijn vieze haar. Ik vind het vreselijk als mijn haar niet gewassen is. Ik ga mijn ogen nu opendoen. Ik heb er één. Het andere krijg ik niet open, daar zit een dikke korst voor. Ik zie niet veel. Het is nogal wazig allemaal, alsof ik onder water lig.

Het wachten is zo erg. Dan zie ik allemaal beelden die me helemaal in beslag nemen. Ik weet niet of het herinneringen zijn of hallucinaties. Ik zie hem. Altijd in het zwart, gezicht krankzinnig rood en helemaal bezweet. Ik kijk hem niet aan. Ik kijk de hele

tijd naar zijn schoenen. Glimmende schoenen. De kaarsvlam is een geel wormpje dat kronkelt op het leer. Hij torent boven me uit, heel groot en gemeen. Brengt zijn afschuwelijke, stinkende gezicht vlak bij het mijne. Ik voel zijn smerige adem op mijn huid. Hij wordt boos en rukt aan mijn haar. Zijn aderen zwellen helemaal op. Hij schreeuwt en de woorden klinken alsof ze van een andere planeet komen. Of alsof ik mijn lichaam verlaten heb en van ergens ver weg luister. Ik zie zijn hand naar me toe komen, hij houdt het ding zo stevig vast dat het trilt. Ik weet dat ik bibber, maar ik ben helemaal verstijfd. Of ben ik dood?

Nee! Niet nu! Laat het niet nu gebeuren!

Mijn handen worden helemaal koud en beginnen te tintelen. Ik zou niet over hem moeten praten. Ik had niet moeten zeggen dat hij afschuwelijk was.

Ja. Daar heb je ze.

Waarom overkomt dit mij? Wat heb ik gedaan? Ik heb altijd geprobeerd lief te zijn. Te doen wat mama zegt. Laat ze me niet doodmaken! Mama, laat ze me alsjeblieft niet doodmaken!

Ik raak helemaal beneveld. Ik moet ophouden met praten.'

Stilte, en dan het klikken van een slot en het kraken van een deur die opengaat. En weer dicht.

Voetstappen, zonder haast, resoluut.

'Op je plaats.'

'Nee!'

'Jij verzet je niet tegen mij.'

'Laat me met rust!'

De cadans van gejaagde ademhaling.

Een dreun.

'Maak me alsjeblieft niet dood.'

'Doe wat ik zeg.'

Gesnik.

Sleepgeluiden.

Gekreun. Ritmisch.

‘Ben je aan me overgeleverd?’

‘Smerig kreng!’ Harder, dieper.

Een zacht raspen.

Een metalig geluid als van een slot dat dichtvalt.

‘Jij gaat eraan, slet!’

‘Ga je me antwoord geven?’

‘Hoer!’

Getrommel van geagiteerde vingers. Gekras.

‘Jij geeft me wat ik wil!’

Pfff! Een krachtig spuuggeluid.

‘Geef je geen antwoord?’

Gekreun.

‘Dit is nog maar het begin.’

Weer een deur die opengaat. En met een knal wordt dichtgesmeten.

Volkomen stilte. Een zacht gesnik.

‘Maak me alsjeblieft niet dood.

Maak me alsjeblieft niet dood.

Alsjeblieft.

Maak me dood.’

2

De bleke knokkels van de vrouw bolden op onder een huid die vol barsten en kloofjes zat. Met haar knokige wijsvinger drukte ze op een knopje op het ding dat ze in een hersluitbaar plastic zakje had laten zitten.

Het werd stil.

Ik zat verstijfd op mijn stoel, de haartjes in mijn nek stonden recht overeind als gras in een briesje.

De ogen van de vrouw bleven me onafgebroken aankijken. Ze waren groengevlekt met hier en daar geel, en deden me aan een kat denken. Een kat die roerloos kon zitten wachten, om dan met dodelijke precisie toe te slaan.

Ik liet de stilte aanhouden. Deels om mijn zenuwen tot rust te brengen. Maar vooral om de vrouw aan te moedigen het doel van haar bezoek nader te verklaren. Ik had een vlucht gereserveerd die over een paar uur zou vertrekken. En er was nog heel veel te doen voor ik naar het vliegveld kon. Naar Montreal en Ryan. Ik zat hier niet op te wachten. Maar ik moest weten wat de afschuwelijke dingen die ik zojuist gehoord had te betekenen hadden.

De vrouw bleef voorovergeleund op haar stoel zitten. Gespannen. Verwachtingsvol. Ze was lang, minstens één meter tachtig, en droeg laarzen, een spijkerbroek en een denim overhemd waarvan de manchetten een klein eindje waren opgerold. Haar haar had de kleur van het gravel op Roland-Garros. Ze had het losjes

opgestoken, in een knotje hoog op haar hoofd.

Mijn blik maakte zich los van de katachtig sturende ogen en dwaalde naar de muur achter de vrouw. Naar een ingelijst certificaat dat verklaarde dat Temperance Brennan gediplomeerd lid was van het Amerikaanse College voor Forensische Antropologie. D-ACFA. Het examen was een ramp geweest.

Ik zat alleen met mijn bezoeker in de elf vierkante meter die was toegewezen aan de adviserend forensisch antropoloog van de MCME, de medische gerechtelijke dienst van Mecklenburg County. Ik had de deur open laten staan. Ik weet niet goed waarom. Meestal doe ik hem dicht. Iets aan die vrouw had mij een ongemakkelijk gevoel gegeven.

Vertrouwde geluiden klonken vanuit de gang. Een telefoon die ging. De deur van een koelcel die met een suizend geluid open- en weer dichtging. Een brancard die naar een autopsiekamer werd gereden.

‘Het spijt me.’ Ik was blij dat mijn stem rustig klonk. ‘De receptionist heeft me uw naam wel gegeven, maar ik ben het briefje kwijt.’

‘Strike. Hazel Strike.’

De naam deed een belletje rinkelen. Maar hoe kwam dat?

‘Ze noemen me Lucky.’

Ik zei niets.

‘Maar ik vertrouw er niet op dat ik altijd maar geluk heb. Ik werk liever hard.’ Hoewel ik de leeftijd van Strike ergens ten noorden van de zestig schatte, was haar stem nog krachtig als van een vrouw in de twintig. Het accent suggereerde dat ze waarschijnlijk uit de omgeving kwam.

‘En wat doet u dan voor werk, Miss Strike?’

‘Mrs. Mijn man is zes jaar geleden overleden.’

‘Dat spijt me voor u.’

‘Hij wist wat het risico was, hij wilde roken.’ Eén schouder ging een eindje de lucht in. ‘En dan moet je boeten.’

‘Wat doet u voor werk?’ herhaalde ik. Ik wilde graag dat ze ter zake kwam.

‘De doden thuisbrengen.’

‘Ik ben bang dat ik u niet helemaal kan volgen.’

‘Ik koppel lichamen aan vermiste personen.’

‘Dat is de taak van wetshandhavers in samenwerking met lijk-schouwers en pathologen-anatomen,’ zei ik.

‘En jullie lossen elke zaak op.’

Ik slikte een pedante reactie in. Strike had een punt. In de statistieken die ik had gelezen lag het aantal vermiste personen in de Verenigde Staten gemiddeld rond de negentigduizend, en het aantal niet-geïdentificeerde stoffelijke overschotten van de afgelopen vijftig jaar lag boven de veertigduizend. In de laatste telling die ik had gezien stond het aantal niet-geïdentificeerde stoffelijke overschotten in North Carolina op honderdvijftien.

‘Waar kan ik u mee helpen, Mrs Strike?’

‘Lucky.’

‘Lucky.’

Strike legde het plastic zakje naast een felgele dossiermap op mijn vloeiend. Er zat een grijs plastic rechthoekje in, van misschien tweeënhalve centimeter breed, vijf centimeter lang en een centimeter dik. Een metalen ringetje aan het ene uiteinde suggereerde dat het zowel een recorder als een sleutelhanger was. Een lapje verbleekte spijkerstof suggereerde dat het ding ooit aan een lusje van een spijkerbroek had gehangen.

‘Indrukwekkend apparaatje,’ zei Strike. ‘Stemgeactiveerd. Twee gigabyte intern flashgeheugen. Voor nog geen honderd dollar te koop.’

De gele map riep mij. Met een beschuldigende ondertoon. Twee maanden geleden was een man overleden in zijn luie stoel, afstandsbediening van de tv in zijn hand. Het afgelopen weekend was zijn gemummificeerde lijk aangetroffen door een niet bepaald

blijde huurbaas. Ik moest dit afwikkelen en verdergaan met mijn analyse. En dan naar huis om te pakken en mijn kat bij de burens af te leveren.

Maar die stemmen. Mijn hartslag had nog steeds moeite om weer een beetje tot rust te komen. Ik wachtte.

‘De opname duurt bijna drieëntwintig minuten. Maar de vijf die u hebt gehoord zijn genoeg om een indruk te krijgen.’ Strike schudde even heftig met haar hoofd. Waarbij het knotje op haar hoofd een beetje uitzakte. ‘Krijg je de stuipen van op het lijf, hè?’

‘Het klonk wel verontrustend.’ Een understatement.

‘Vindt u?’

‘Misschien zou u hem aan de politie moeten laten horen.’

‘Ik laat hem aan u horen, dokter.’

‘Ik geloof dat ik drie stemmen heb gehoord?’ Nieuwsgierigheid kreeg de overhand boven mijn terughoudendheid. En een bang voor gevoel.

‘Daar lijkt het wel op, ja. Twee mannen en dat meisje.’

‘Wat gebeurde er precies?’

‘Weet ik niet.’

‘Van wie waren die stemmen?’

‘Ik heb maar over één een theorie.’

‘En dat is?’

‘Kunnen we het even iets breder trekken?’

Ik wierp een vluchtige blik op mijn horloge. Niet zo discreet als ik dacht.

‘Tenzij het niet uw “taak” is om doden van namen te voorzien.’ Het woordje ‘taak’, dat ik net zelf had gebruikt, voorzag Strike een beetje sarcastisch van luchtaanhalingstekens.

Ik leunde achterover en trok mijn luistergezicht.

‘Wat weet u van webdetectives?’

Dus dat was het. Ik nam me voor om mijn toon geduldig te houden, maar mijn antwoorden kort.

‘Webdetectives zijn amateurs die online proberen cold cases op te lossen, liefst voordat een ander dat doet.’ Nepagenten en would-be forensisch rechercheurs. Al te geestdriftige kijkers van *NCIS*, *Cold Case*, *CSI* en *Bones*. Maar dat zei ik er niet bij.

De wenkbrauwen van Strike trokken zich samen boven haar neus. Ze waren donker en leken niet te passen bij haar bleke huid en geverfde wortelhaar. Ze nam me een hele tijd op alvorens verder te gaan.

‘De meeste mensen gaan dood, en krijgen dan een begrafenis, een wake, een uitvaartdienst. Er komen grafredes, overlijdensadvertenties. Sommigen krijgen een bidprentje waar ze op staan met engelen of heiligen of weet ik veel wat. Je hebt het opeens helemaal gemaakt, misschien wordt er zelfs wel een school of een brug naar je vernoemd. Dat is in ieder geval hoe het normaal gesproken gaat. Zo gaan wij met onze doden om. Wat een persoon bij leven en welzijn gepresteerd heeft krijgt erkenning.

Maar wat gebeurt er als iemand gewoon verdwijnt? Poef? Strike balde haar vuist en opende hem meteen weer. ‘Een man gaat naar zijn werk en verdwijnt. Een vrouw stapt in de bus en komt nooit op haar bestemming aan.’

Ik wilde iets zeggen, maar Strike denderde door.

‘En wat gebeurt er als een lichaam wordt gevonden, maar niemand weet wie het is? In de berm, in een vijver, in een tapijt gerold en weggestopt in een ouwe schuur?’

‘Zoals ik al zei, is dat iets voor de politie en voor de patholoog-anatoom. In dit laboratorium doen we al het mogelijke om te zorgen dat menselijke resten worden geïdentificeerd, ongeacht de omstandigheden of de toestand waarin ze verkeren.’

‘Dat gebeurt hier misschien wel. Maar u weet net zo goed als ik dat het elders een kwestie van stom geluk is. Een lijk kan het net treffen en worden onderzocht op littekens, piercings, tatoeages, sporen van eventueel oud letsel, er kunnen vingerafdrukken wor-

den genomen, of monsters voor DNA-onderzoek. Een lijk in ontbinding of een skelet kan bij een deskundige als u terechtkomen, zodat het gebit in kaart kan worden gebracht en geslacht, leeftijd, ras en lengte in een database kunnen worden opgenomen. Maar honderd kilometer verderop kan het maar zo zijn dat dezelfde resten even snel worden onderzocht, om dan in een vriezer te worden opgeslagen, of in een of ander achterafkamertje. Een naamloos lijk wordt misschien een paar weken bewaard, of een paar dagen, maar dan wordt het gecremeerd of krijgt het een naamloos graf.

‘Mrs Strike...’

‘Vermist. Vermoord. Gedumpt. Door niemand opgehaald. Het stikt in dit land van de vergeten doden. En voor al die zielen geldt dat er altijd wel ergens iemand is die zich afvraagt waar die of die gebleven is.’

‘En het web afspeuren is een manier om die problemen op te lossen.’

‘Zeker weten.’ Strike schoof haar mouwen driftig een eind verder omhoog, alsof ze haar opeens in de weg zaten.

‘Aha.’

‘Hebt u ooit zo’n site bezocht?’

‘Nee.’

‘Weet u wat er op die forums omgaat?’

Ik begreep dat het een retorische vraag was en deed geen poging haar antwoord te geven.

‘Niet-geïdentificeerde menselijke resten krijgen allerlei koosnaampjes. Prinses Zonder Naam. De Dame uit de Duinen. Het Tentmeisje. Juf Panasooffkee. Baby Hoop.’

Het belletje begon opeens weer te rinkelen.

‘U bent degene die Old Bernie heeft geïdentificeerd,’ zei ik.

Old Bernie was een deel van een skelet dat in 1974 door hikers was gevonden achter een hut aan de Neusiok Trail in het Croatan National Forest. De resten waren naar het bureau van de

patholoog-anatoom gestuurd, toen nog in Chapel Hill, en daar werd vastgesteld dat ze van een oude Afro-Amerikaan waren. Een rechercheur uit New Bern die op de zaak was gezet had helaas geen geluk bij het vaststellen van zijn identiteit.

Het skelet bleef jaren in een doos liggen. Op een gegeven moment was het bekend komen te staan als Old Bernie, genoemd naar New Bern, de stad die het dichtst bij de plek lag waar de oude man gevonden was.

In de tijd dat Old Bernie gevonden was, werd er in de krant wel aandacht aan besteed – in Raleigh, Charlotte, New Bern en omliggende steden. De zaak werd in New Bern nog een keer voor het voetlicht gehaald, compleet met een foto van een gezichtsreconstructie, in de *Sun Journal* van 24 maart 2004. Op die dag was het precies dertig jaar geleden dat de man was gevonden. Maar er was nooit iemand geweest die zijn stoffelijk overschot had opgeëist.

In 2007 bracht een collega de zaak onder mijn aandacht. Ik stemde erin toe om er eens naar te kijken.

Ik kon beamen dat de resten van een tandeloze Afro-Amerikaan waren die op een leeftijd ergens tussen de vijfenzestig en de tachtig jaar was overleden. Maar ik kon het niet met een van de belangrijkste bevindingen van mijn voorganger eens zijn en opperde dat de naam van het slachtoffer van Bernie gewijzigd zou moeten worden in Bernice. Het bekken was duidelijk dat van een vrouw.

Ik nam monsters voor mogelijk DNA-onderzoek, waarna Old Bernie weer in haar kartonnen doos in Chapel Hill belandde. Het jaar daarop kwam NamUs, het National Missing and Unidentified Persons System, online. NamUs, een database voor niet-geïdentificeerde menselijke resten enerzijds en vermiste personen anderzijds, is voor iedereen gratis in te zien. Ik stuurde een beschrijving van de resten van Old Bernie naar de site, die binnen de kortste keren door amateurdetectives werd ontdekt.

‘Inderdaad,’ zei Strike. ‘Dat was ik.’

‘Hoe hebt u dat gedaan?’

‘De aanhouder wint, hè?’

‘Leg uit.’

‘Ik heb duizenden foto’s op NamUs en andere sites met vermiste personen gescand. Een heleboel telefoontjes gepleegd en overal geïnformeerd naar oude dames zonder gebit. Dat leverde geen van tweeën iets op. Toen ben ik offline gegaan en heb ik verhalen nagetrokken uit plaatselijke kranten, heb ik met agenten gesproken in New Bern en Craven County, met parkopzichters van het Croatan, en al dat soort dingen. Ook niks.

Toen kreeg ik een ingeving en heb ik allerlei bejaardenhuizen gebeld. Bij een bejaardenhuis in Havelock zeiden ze dat er in 1972 iemand verdwenen was. Charity Dillard. De directrice had Dillard wel als vermist opgegeven, maar niemand deed echt veel moeite. Dat bejaardenhuis was vlak bij een meer en het vermoeden bestond dat Dillard gewoon was verdronken. Toen Old Bernie twee jaar later werd gevonden, werd daar geen aandacht aan besteed omdat het om het skelet van een man zou gaan. Einde verhaal.’

‘Tot u de link legde.’ Ik had ervan gehoord, er werd in onze kringen uiteraard over gesproken.

‘Dillard had nog één kleinzoon, helemaal in Los Angeles. Die stond DNA af. En de monsters die u had genomen bevatten ook DNA. Match, en opgelost.’

‘Waar is Dillard nu?’

‘Die jongen heeft voor een graf betaald. Hij is zelfs hierheen gevlogen voor de begrafenis.’

‘Goed gedaan.’

‘Het klopte gewoon niet, dat zij maar stof lag te verzamelen in een doos.’ Weer die schouder die werd opgetrokken.

Nu wist ik waarom Strike naar mij toe was gekomen.

‘U bent hier in verband met niet-geïdentificeerde menselijke resten,’ stelde ik vast.

‘Zeker.’

Ik gebaarde dat ze door kon gaan.

‘Cora Teague. Achttien jaar oud, blank. Is drieënhalf jaar geleden in Avery County verdwenen.’

‘Is ze als vermist opgegeven?’

‘Niet officieel.’

‘Wat wil dat zeggen?’

‘Niemand heeft aangifte gedaan. Ik kwam haar tegen op een van onze sites. De familie gaat ervan uit dat ze is weggelopen.’

‘Hebt u met de familie gesproken?’

‘Jazeker.’

‘Is dat onder webdetectives gebruikelijk?’

‘Er is dat kind iets overkomen en niemand die ook maar een vinger uitsteekt.’

‘Hebt u contact opgenomen met de plaatselijke autoriteiten?’

‘Ze is achttien en dus volwassen. Ze kan komen en gaan naar het haar belieft. Blablabla.’

‘Dat is anders wel waar.’

Strike knikte naar het plastic zakje. ‘Klonk dat als iemand die komt en gaat naar het haar belieft?’

‘U denkt dat die stem van Cora Teague is?’

Strike knikte langzaam.

‘Waarom komt u hiermee naar mij toe?’

‘Volgens mij hebt u hier resten van Teague liggen.’

3

‘Ik zou er eigenlijk een rechercheur bij moeten halen.’

‘Nee.’ Strike realiseerde zich dat ze wat al te scherp had geklonken en voegde eraan toe: ‘Nog niet.’

‘Oké.’ Althans voorlopig. ‘Vertel me eens over Teague.’

‘Als u even tijd hebt, dan zal ik u vertellen wat ik weet.’

Strike trok haar schouder weer op. Het was geen schouderophalen, maar meer een stuip in slow motion. Of een onbewuste poging haar rug te rechten.

‘Cora werd geboren in ’93, de vierde van vijf kinderen. De vader, John Teague, heeft een supermarkt slash pompstation slash ijzerwarenwinkel slash visbenodigdhedenwinkel. De moeder, Fatima, is huisvrouw en zit zo af en toe in de winkel achter de kassa.

De oudste broer, Owen Lee, en haar twee oudere zussen, Marie en Veronica, zijn getrouwd. Hij was makelaar, maar dat ging niet al te best, en toen de crisis toesloeg begon hij hondentrainingen te geven. De zussen wonen allebei in een andere staat. Van Eli weet ik het niet. Dat is de jongste. Ik denk dat die een jaar of negentien moet zijn. Owen Lee en zijn ouders wonen vlak bij elkaar in Avery County.’

De Blue Ridge Mountains. Een beeld van mama kwam ongevraagd opzetten en verdween weer.

Ik knikte ten teken dat ik luisterde.

‘Volgens een bericht dat op CLUES.net werd geplaatst is Cora

ongeveer drieënhalf jaar geleden op mysterieuze wijze verdwenen.’

‘CLUES.net?’

‘Citizens Looking Under Every Stone. Op die site mag iedereen melding maken van vermiste personen. Het is net zoiets als NamUs, alleen wordt de site door een privépersoon beheerd.’

‘En op CLUES stond Cora Teague als vermist persoon vermeld. Ik wilde zeker weten dat ik haar goed begreep.

‘Ja.’

‘En wie had dat bericht geplaatst?’

‘Nu wordt het precair.’ Strike plantte een elleboog op elk bovenbeen en liet haar handen tussen haar knieën bungelen. ‘Op CLUES kun je volledig anoniem blijven.’

‘Is dat standaard op zulke sites?’

‘Nee. Maar de man die CLUES beheert denkt dat mensen sneller met informatie zullen komen als ze zich niet hoeven te identificeren.’

‘Dus je hoeft geen naam op te geven als je iemand als vermist wilt opgeven of je in een forumdiscussie wilt mengen.’

‘Correct. En degenen die als vermist persoon vermeld staan hoeven niet officieel als vermist te boek te staan.’

‘Wat wil zeggen dat een officiële aangifte geen vereiste is.’ Het klonk niet echt geweldig.

‘Precies. En dat wil zeggen dat er niet bij elk vermist persoon een instantie vermeld staat die naar diegene zoekt. En wanneer dat het geval is, fungeert de site als verzamelplaats voor tips over de zaak in kwestie.’

‘Dus elke dombo op de planeet kan daar alles dumpen wat hij maar kwijt wil.’

‘Zo makkelijk gaat het nou ook weer niet.’ Op verdedigende toon.

‘Maar u hebt geen idee wie Teague heeft opgegeven.’

‘Wilt u dit horen?’

‘Ga door.’

‘Aangezien er nooit aangifte is gedaan van de vermissing van Cora Teague, is er in de media ook nul komma nul aandacht aan besteed. En op de site ook niet. Ik bedacht dat als zij ergens dood was gevonden en in een of andere database van niet-geïdentificeerde menselijke resten terecht was gekomen, niemand moeite zou doen om een match te vinden. Het was dus een zaak voor mij.’

‘Een uitdaging.’

‘Zeker weten.’

‘En daar houdt u wel van.’ Ik begon me hier heel ongemakkelijk onder te voelen.

‘Is daar iets mis mee?’

‘En wat gebeurde er toen?’

‘Volgens dat bericht was Teague in de zomer van 2011 van de radar verdwenen.’

‘Waar was ze voor het laatst in leven gezien?’

‘In Avery County. Maar veel meer is er ook niet bekend.’

‘Was Teague ook op internet te vinden?’

‘Niet door mij. Geen Facebook, geen Twitter. Geen e-mailadres. Geen gebruik van Buzznet, Blogster, Foursquare, LinkedIn. Geen iTunes...’

‘Smartphone?’

‘Nee.’

Een meisje van achttien zonder smartphone? Dat klonk raar. ‘U hebt met de familie gesproken. Wat zeggen die?’

‘Zij denken dat ze met haar vriendje is weggelopen.’

‘Zoals wel vaker het geval blijkt te zijn.’

‘Ik heb een paar mensen in die contreien gesproken. Het beeld dat ik daarvan heb gekregen spoort niet echt met die theorie.’

‘Hoezo niet?’

‘Teague was een einzelgänger. Niet het type voor dates. En ik

heb niet ook maar één iemand kunnen vinden die een vriendje had gezien of iets in die richting had gehoord. Geen beste vriendin. Geen burens. Geen buschauffeur. Geen coach.’

‘Alleen de familie.’

‘Inderdaad.’

‘Wie is het?’

‘Weten ze niet. Of zeggen ze niet.’

‘Dus heeft ze de relatie geheimgehouden. Dat doen jonge meisjes.’

‘Dat lukt je niet in die rimboe. En Teague bewoog zich in een heel klein kringetje. Familie. Huis. Kerk.’

‘Misschien heeft ze die jongen op school leren kennen.’

Strike schudde haar hoofd. ‘Geen schijn van kans, volgens de mensen die ik gesproken heb.’

‘Kon Teague goed leren?’

‘Niet echt. Ze ging naar een katholieke school voor lager beroepsonderwijs. Wist een diploma te halen aan Avery County High. Niemand op die school heeft nog speciale herinneringen aan haar. Ze zat in geen enkel sportteam en deed niet mee aan buitenschoolse activiteiten. De vrouw die ik gesproken heb, volgens mij was ze decaan, zei dat ze elke dag door een broer of ouder naar school werd gebracht en ook weer werd opgehaald.’

‘Wacht even. U hebt de school gebeld?’

‘Ik heb gezegd dat ik de familie bijstond.’

Jezus. Die Strike was me er een.

‘Er is één gek ding,’ vervolgde Strike, zich kennelijk niet bewust van mijn afkeuring. ‘Er staat geen foto van Teague in het jaarboek.’

‘Daar kunnen allerlei redenen voor zijn. Haar haar zat niet goed die dag en ze had geen zin om zo op de foto te gaan. Of ze was ziek toen de foto’s gemaakt werden.’

‘Zou kunnen. Maar volgens de decaan bleek uit de gegevens dat Teague chronisch absent was.’

‘Stond er ook iets in over problemen met alcohol of drugs?’

‘Nee.’

‘En was ze ooit in aanraking geweest met de politie?’

‘Weet ik niet. Toen ze haar diploma had gehaald had ze een baantje als kinderoppas. Dat heeft ze een paar maanden gedaan en toen is ze de laan uit gestuurd.’

‘Waarom?’

‘Om gezondheidsredenen.’

‘Wat voor gezondheidsredenen?’

‘Dat wilde niemand zeggen.’

‘Waar is Teague toen heen gegaan?’

‘Naar huis.’

Ik wachtte op het vervolg. Maar Strike zei niets meer.

‘Even resumeren. Cora Teague is meer dan drieënhalf jaar door niemand meer gezien.’

‘Inderdaad.’

‘Maar er is nooit aangifte gedaan bij de politie.’

‘Correct.’

‘De familie denkt dat ze is weggelopen.’

‘Precies.’

‘Maar dat lijkt u niet waarschijnlijk.’

‘Mij niet en degene die haar op CLUES heeft gezet ook niet.’

Ik knikte, ik moest toegeven dat ze daar een punt had.

‘En u vermoedt dat het de stem van Cora Teague is op die opname.’ Ik wees naar het plastic zakje.

‘Zeker weten.’

‘U denkt dat ze is vermoord en gedumpt. En dat een deel van haar lichaam is gevonden en naar dit lab is gestuurd.’

‘Die mogelijkheid zou ik u in elk geval ter overweging willen geven.’

‘Hoe komt u er zo bij dat Teague hier te vinden zou zijn?’

‘Ongeveer anderhalf jaar geleden hebt u op NamUs een bericht

geplaatst over de vondst in Burke County van een deel van een romp. Burke ligt vlak bij Avery. Qua tijd klopt het. Qua plaats. Qua beschrijving.’ Strike rechtte haar rug en spreidde haar armen. ‘Noem me gerust gek, maar ik heb het idee dat het de moeite waard is om er eens naar te kijken.’

Een wagentje met monsters kwam rinkelend en rammelend voorbij. Een deur ging open en even was het gejangk te horen van een zaag die door een bot ging. De deur werd abrupt gesloten en het gejangk stierf weg.

In mijn hoofd hoorde ik het akelige stemmetje van de opname. Maak me alsjeblieft niet dood.

Alsjeblieft.

Maak me dood.

Weer voelde ik een koude rilling over mijn rug gaan.

‘Hoe is dit in uw bezit gekomen?’ Ik gebaarde naar de sleutel-hanger slash recorder.

Strike leunde achterover in haar stoel.

‘Zoals ik al zei bleef ik de sites checken in de hoop een melding te vinden van een vondst die misschien te matchen was met Cora Teague. Maar het leverde geen enkele link op. Vervolgens werd ik afgeleid door persoonlijke besognes en moest ik de zaak even laten rusten.’

Strike viel even stil – misschien dacht ze aan de besognes die haar speurtocht tijdelijk hadden opgehouden.

‘Vorige week ben ik weer aan het speuren geslagen. Toen ik uw bericht op NamUs zag, was het net alsof er opeens harpmuziek klonk. U weet wel. Net als op tv.’

Ik wist het niet. Maar ik knikte.

‘U vermeldde in uw bericht ook waar de romp gevonden was, dus ik dacht wie doet me wat? Het is niet ver rijden. Als ik daar nou eens een kijkje ging nemen?’

‘U bent naar Burke County gereden? Serieus?’

‘Jazeker. En toen ik daar eenmaal was, leek het mij duidelijk dat er daar maar één plek was waar iemand met haast een lichaam in de diepte zou gooien. Ik ben op die plek naar beneden gelopen en heb de helling systematisch afgezocht. Urenlang vond ik niets dan allerlei beestjes. Ik wilde het bijltje er net bij neergooien toen ik tussen de wortels van een enorme oude boom een sleutelhanger zag liggen. Het leek mij niet dat dat ding iets met die romp uit te staan zou kunnen hebben, maar voor alle zekerheid nam ik het toch mee.’

Strike verwrong een mondhoek en zei even niks meer.

‘U hebt de recorderfunctie ontdekt en de opname beluisterd,’ veronderstelde ik.

‘Ja.’ Kortaf.

‘En toen?’

‘En toen heb ik u gebeld.’

Een stilte viel die een hele tijd aanhield. Ik verbrak hem met zorgvuldig gekozen woorden.

‘Mrs Strike, ik ben onder de indruk van uw enthousiasme. En van de toewijding waarmee u probeert naamloze slachtoffers aan hun geliefden terug te geven. Maar...’

‘U kunt de details van een zaak niet met mij bespreken.’

‘Dat klopt.’

‘Dat had ik wel verwacht.’ Strike haalde diep adem en klemde haar kaken op elkaar. Zat ze klaar voor een woordenwisseling? Of legde ze zich er nu bij neer?

‘Maar ik beloof u,’ zei ik, ‘dat ik de zaak ga onderzoeken.’

‘Vast.’ Strike lachte even zonder enige vreugde. ‘En struikel bij de uitgang niet over de drempel.’

Strike griste het plastic zakje van mijn bureau en kwam over-eind.

Ik ging staan. ‘Als u die sleutelhanger hier laat, zal ik iemand op het lab vragen om de opname te analyseren.’

Strike liet weer dat snuivende lachje horen. Het zat haar duidelijk niet lekker. 'Ik dacht het niet.' En ze liet het zakje in haar tas vallen.

Ik stak een hand uit. 'Ik bel u. Hoe dan ook.'

Strike knikte. Reikte me de hand. 'Dat zou ik op prijs stellen. Evenals uw discretie.'

Ik moet verbaasd hebben gekeken.

'Zolang er geen identiteit is vastgesteld heeft het geen zin om de media over ons af te roepen.'

'Ik geef nooit interviews.' Tenzij ik daartoe opdracht kreeg van iemand die boven mij stond. Maar dat zei ik er niet bij.

'Sorry. Dat had ik niet hoeven zeggen. Ik bedoel alleen, ik doe het liefst wat het beste is voor de nabestaanden.'

'Uiteraard.'

Ik liep met Strike mee naar de hal en keek haar daar nog even na, terwijl ik intussen al de hele tijd nadacht over de vraag of ik haar verhaal zou moeten delen met mijn baas, de patholoog-anatoom van Mecklenburg County. Ik wist nu al wat voor gezicht Tim Larabee zou trekken. En wat voor vragen hij zou stellen.

Terug achter mijn bureau liet ik mijn gedachten over het verhaal van Strike gaan. En zette de mogelijkheden op een rijtje.

Strike was niet goed bij haar hoofd. Een oplichtster. Een slimme detective zonder vergunning.

Ik begon bij deur nummer drie. Strike was een goedbedoelende, zij het ietwat overijverige webdetective. Ze had de recorder inderdaad gevonden, zoals ze gezegd had. Problemen. Hoe kon het dat de politie dat ding over het hoofd had gezien toen ze die romp vonden? Hoe kon het dat dat ding daar zo lang in weer en wind had gelegen en de opname nog zo goed was?

Veronderstel dat het meisje van de opname inderdaad Cora Teague was. Veronderstel dat Strike het bij het rechte eind had en dat Teague inderdaad dood was en dat haar resten hier ergens

lagen. Was die sleutelhanger van haar geweest? Had Teague die opname in gevangenschap gemaakt, onder vreselijke omstandigheden, zo te horen? Was ze vermoord?

Ik overpeinsde een alternatieve verklaring. Strike had het hele verhaal uit haar duim gezogen. De opname gefaket. Probleem. Zoiets zou snel ontdekt worden en dan zou ze als oplichtster te boek staan. Waarom zou ze? Omdat ze niet goed bij haar hoofd was? Omdat ze aandacht in de media wil? Deuren één en twee.

Of misschien was Teague degene die de boel belazerde en was Strike haar goedgelovige slachtoffer. Misschien hadden Teague en twee mannelijke handlangers de opname in scène gezet en Strike op een of andere manier op het spoor van die sleutelhanger gezet. Teague was drieënhalf jaar spoorloos geweest. Misschien wilde ze dat wel zo houden. Probleem. De opname klonk griezelig echt. De doodsangst in die stem zou iedereen die hem te horen kreeg juist stimuleren om haar te gaan zoeken.

Of misschien werkte Teague wel samen met Strike. Zelfde vraag. Waarom? Wat hoopten ze daarmee te bereiken?

In mijn werk kom ik een scala aan motieven en drijfveren tegen dat in uitgestrektheid niet onderdoet voor de Grote Oceaan. Eventueel bedrog heb ik altijd vrij goed in de gaten. En aan mensenkennis ontbreekt het mij nu ook niet echt. Maar als ik op deze ontmoeting terugkeek, kon ik niet anders dan toegeven dat ik geen flauw idee had wat ik van Hazel 'Lucky' Strike moest denken.